

Η εμπειρία μας από τη δημιουργία του ντοκιμαντέρ

Ευριπίδης Δημητρίου
Ειρήνη Ευριπίδου
Νικολέττα Χάνα

Ευριπίδης Δημητρίου

- Η εμπειρία μου ήταν ότι συγκινήθηκα και θύμωσα με τους Τούρκους, γιατί μας έπιασαν τα καλύτερα μέρη της Κύπρου και σχεδόν λέω κάθε μέρα κάθε μέρα πότε θα φύγουν οι Τούρκοι απο την Κύπρο. Το άλλο ηταν οτι λυπήθηκα πάρα πολύ τους Κύπριους στρατιώτες που πήραν αιχμάλωτους οι Τούρκοι και τους βασάνισαν.
- Μου άρεσε εκεί που πήγαμε για να πάρουμε συνέντευξη από την κυρία Χαρίτα, τον τον κύριο Νίκο και την κυρία Δώρα. Εγώ πήρα συνέντευξη απο τον κύριο Νίκο, η κολλητή μου πήρε συνέντευξη από την κυρία Χαρίτα και η φίλη μου πήρε συνέντευξη από την κυρία Δώρα. Εκεί ήταν και η δευτεραία η συμμαθήτρια μου η Δήμητρα που στο τέλος τραγουδούσε την «Ειρήνη». Ο κύριος Νίκος μου είπε που πολέμησε στην εισβολή του 1974.
- Μάθαμε πολλά πράγματα για την εισβολή του 1974 και για τα κατεχόμενα και έμαθα όμως και άλλα πολλά πράγματα απο τα βίντεο που είδαμε, από αλλα που διαβασαμε, και εκείνα που μου είπε η γιαγιά μου για την εισβολή.
- Επίσης πήραν και τα παιδιά απο την Ελλάδα συνέντευξη απο τις γιαγιάδες ή τους παππούδες του και έτσι μάθαμε τι σκέφτονται εκείνοι στην Ελλάδα για την εισβολή και για την Κύπρο.
- Παραπάνω μου άρεσε πως γίναμε δημοσιογράφοι εγώ και η παρέα μου.

Νικολέττα Χάνα

- Στην αρχή διαβάσαμε πολλά και διάφορα για τους εγκλωβισμένους που έμεναν κλειδωμένοι στα σπίτια τους, για τους πρόσφυγες που άφησαν τα σπίτια τους και για τους αγνοούμενους που χάθηκαν τα ίχνη τους και οι δικοί τους τους αναζητούν. Κάναμε μεγάλη έρευνα σε διάφορες ιστοσελίδες. Και κάναμε μια βουτιά στα δρομάκια του παρελθόντος για να καταλάβουμε τι ακριβώς ένιωθαν τότε οι άνθρωποι και καταλάβαμε ότι η ψυχές τους ήταν εγκλωβισμένες στην φυλακή του τρόμου της θλίψης και της απογοήτευσης. Όταν μάθαμε πως ζούσαν οι πρόσφυγες τον πρώτο καιρό, ότι ζούσαν στα αντίσκηνα, τα παιδιά που πεινούσαν, αφόρητη θλήψη κατέβαλε της καρδιές μας. Μέχρι και ο πιο δυνατός και αδίστακτος άνθρωπος θα λύγιζε. Όλες οι ιστορίες ήταν τόσο συγκινητικές που σπάραζε η καρδιά σου. Αυτή η εμπειρία θα μείνει χαραγμένη στην σκέψη μου. Συγκινηθήκαμε, μαθαμε ,στεναχωρηθήκαμε ,και αναγνωρίσαμε τον πόνο μιας μάνας που σπαράζει για το παιδί της, που αυτή η μαύρη γη θα τον βάλει μέσα της. Για αυτόν τον λόγο αυτή η επίσκεψη πίσω στο χρόνο κατέληξε σε μια βόλτα στην Κερύνεια, στην Αμμόχωστο, τη Μόρφου στα τρία αυτά υπέροχα βασιλειαπου κάποτε ξεχίλιζαν από γελία και χαρές.

Νικολέττα Χάνα

- Μάθαμε ακόμα τόσα πολλά πράγματα μέσα από την συνεργασία. Εργαστήκαμε με ένα σχολείο στην Ελλάδα. Όλη η τάξη μου μαζί με την δασκάλα μας καθίσαμε να σκεφτούμε διάφορες ερωτήσεις για να κάνουμε στους ανθρώπους που θα θέλαμε να μας μιλήσουν. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν η κυρία Δώρα Καραμανή, η κυρία Χαρίτα Μάντολες και ο κύριος Νίκος Κοφτερός. Μάθαμε πολλά, γιατί μας τα περιέγραφαν τόσο ωραία! Ειδικά η κυρία Χαρίτα που μου έλεγε όλες τις λεπτομέρειες και ένιωθα σαν να ήμουν εκεί! Να μην ξεχάσω τον κύριο Τόνυ που μας βοήθησε με τις κάμερες. Μου άρεσε περισσότερο που μάθαμε κι εμείς να χρησιμοποιήσουμε τις κάμερες που δανειστήκαμε από το Παιδαγωγικό. Μάθαμε να ελέγχουμε τον ήχο, να κάνουμε ζουμ και να έχουμε καλό πλάνο. Τα παιδιά από την Ελλάδα πήραν συνέντευξη από τους παππούδες και τις γιαγιάδες τους για να μάθουμε πώς μάθαιναν κι εκείνοι τα νέα της Κύπρου στην Ελλάδα όταν γινόταν ο πόλεμος και πώς ένιωθαν. Ήταν πολύ ενδιαφέρον! Μετά διαλέξαμε κάποια κομμάτια από τα φιλμάκια με τις συνεντεύξεις που θέλαμε να τα προσθέσουμε στο τελικό μας ντοκιμαντέρ (είχαμε μάθει πολλά για το τι είναι ντοκιμαντέρ και πώς φτιάχνεται από πριν). Τα παιδάκια από την Ελλάδα έκαναν το ίδιο. Σκεφτήκαμε και κάποιες μουσικές που θα βάζαμε. Για φωτογραφίες στην αρχή βρήκαμε διάφορες φωτογραφίες που σχετίζονταν με την εισβολή από το ίντερνετ και τις φυλάξαμε σε έναν φάκελο στο teams. Όμως δεν μπορούσαμε να τις χρησιμοποιήσουμε χωρίς να πάρουμε άδεια, γιατί ήταν σαν τις κλέβαμε από τους ανθρώπους που τις έβγαλαν. Έτσι η δασκάλα μας πήγε κάπου, ζήτησε άδεια για να τις χρησιμοποιήσουμε. Το τελικό αποτέλεσμα μου άρεσε αφάνταστα όλα ήταν φτιαγμένα επαγγελματικά.

Ειρήνη Ευριπίδου

- Πρώτα κάναμε ερευνά, είδαμε μερικά φιλμάκια , διαβάσαμε κείμενα για τους ανθρώπους που έζησαν στην εισβολή, γράψαμε για εκείνους, συγκινηθήκαμε με κάποιες ιστορίες , μάθαμε για τους πρόσφυγες και τους εγκλωβισμένους, μάθαμε για τη κυριά Χαρίτα Μάντολες και θέλαμε να τη γνωρίσουμε .
- Μετά συνεργαστήκαμε με τα παιδάκια από την Ελλάδα γράψαμε εμείς ερωτήσεις έγραψαν και τα παιδάκια και τις είδαμε μεταξύ μας. Τις διορθώσαμε και καταλήξαμε σε μια λίστα με ερωτήσεις. Ύστερα πήραμε από τους παππούδες μας και της γιαγιάδες μας συνέντευξη για να κάνουμε μια αρχή να δοκιμάσουμε τις ερωτήσεις και να πάρουμε πληροφορίες.
- Η δασκάλα μας πήρε την κυριά Χαρίτα για να δούμε αν θα δεχτεί να της πάρουμε συνέντευξη. Ταξιδέψαμε μέχρι τη Λευκωσία στο δημοτικό σχολείο Λυκαβηττού όπου διευθύντρια είναι η κυριά Δώρα Καραμάνη Γεωργίου που και εκείνη έχασε τον πατέρα της στην εισβολή όταν ήταν 6 χρονών. Την ευχαριστούμε πολύ που δέχτηκε να της πάρουμε συνέντευξη και μας φιλοξένησε στο σχολείο της.
- Μου άρεσε πολύ που πήρα συνέντευξη από την κυριά Δώρα. Μας είπε πως ένιωσε που έχασε τον πατέρα της συγκινηθήκαμε όλοι πάρα πολύ.
- Στην εικονοληψία μας βοήθησε πολύ και ο κύριος Τόνης.
- Μετά είδαμε τα φιλμάκια, σημειώσαμε ποια κομμάτια θέλαμε και τα γράψουμε στο βίντεό μας και τα παιδάκια από την Ελλάδα έκαναν το ίδιο και μετά τα στείλαμε σε εκείνο το κύριο που κάνει ταινίες. Μαζέψαμε πολλά στοιχεία, όπως φωτογραφίες και άλλα βιντεάκια αλλά δεν μπορούσαμε να τα βάλουμε χωρίς άδειες. Η δασκάλα μας πήγε κάπου και πήρε άδεια για κάποια.
- Το ντοκιμαντέρ μας μου άρεσε πολύ!

